

— Азъ ще ви нахраня, съ каквото далъ Господъ, а вие ще ми платите, колкото можете. Пъкъ бива и да не платите: — не сте тръгнали по печалба.

Стоянъ бѣше готовъ да зине отъ удоволствие. Но азъ го стрѣлнахъ съ строгъ погледъ и казахъ на човѣка:

— Благодаримъ ти, чичо. Ние не сме богати деца, — намъ стига и малко. А за малко, все ще намѣримъ да платимъ.

Сега пъкъ Стоянъ ме стрѣлна съ очи: — той бѣше смѣтливъ, охо!

А водата, съ която се миехме, бѣше ледена.

— Каква ледена вода! Пие ли се, чичо?

— Пие се. Ние тука нѣмаме вода, която да не се пие. Токо недейте пи сега, гладни сте, а водата е студена, може да ви развали.

И повика слугата. Па заредиха: чорба, после порция, че и втора. Стоянъ се е опулилъ: яде за трима! А мене ми е чогулно, та се мжча да се отблагодаря на човѣка поне съ сладкодумие. Казвамъ му:

— Слушалъ съмъ, че водата правѣла хората. Сега виждамъ, че отъ единъ градъ, въ който хората пиятъ такава чудна вода, трѣбвало е, наистина да излѣзе войводата х. Димитъръ.

Човѣкътъ ме попита:

— А какво ти знаешъ, момче, за войводата х. Димитъръ, а?

Какъ какво? Азъ знаяхъ всичко за х. Димитра! Край моятъ батю (който се учеше въ Габрово), азъ бѣхъ челъ книги все отъ Захарий Стояновъ. Пъкъ тѣ бѣха огнени книги, хе! Азъ знаяхъ наизустъ сжщо пѣсенята на Христа Ботйовъ за х. Димитра. И казахъ сега всичко на гостилничара. А после пречупихъ гласъ на молба: